

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1658

III. De egressu Christi Domini ex hoc mundo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38954

diu mortalis inter homines vixit, certò cognoscere non potuerint; est tamen verum, ipsis illam post eius mortem certò innotuisse, illosque vel inuitos Christum Dominum esse verum, & naturalem Dei Filium credidisse, unde dixit S. Iacobus in epist. canon. cap. 2. *Demonstrant, & contremiscunt*: & S. Paulus ad Philip. 2. *Ut in nomine Iesu omne genu flectatur caelestium, terrestrium, & infernorum*: & ratio est, quia tunc euidentissima signa diuinitatis ipsius experti sunt, cum viderunt, eum ad inferos descendentem, & inde summa cum potestate iustorum animas eripientem.

SECTIO III.

De egressu Christi Domini ex hoc mundo.

Circa egressum Christi, quaeritur, quid nobis Christus passio, & mors contulerit, & quâ ratione nobis proficua fuerit. Resp. S. Doctor q. 48. quinque modis praesertim passionem, ac mortem, Christi ad salutem nostram contulisse, nobisque proficua fuisse. i. per modum meriti; quia Christus, quatenus caput omnium hominum, per illam nobis & membris suis de condignatione ruit, & ipsam aeternam salutem, & omnia media, ad illam consequendam aut necessaria, aut vtilia, ut supra dictum est.

2. Per modum satisfactionis pro totius mundi peccatis; quae quidem satisfactio à Christo Domino in passione ac morte Deo Patri pro nobis exhibita, non solum sufficiens, sed & superabundans fuit, non tantum propter dignitatem personae satisfaciens aut rei oblatae, ut cap. 1. diximus, sed praeterea propter nimiam charitatem ex qua patiebatur, & atrocitatem tormentorum, quae patiebatur; ut enim obseruat S. Doctor q. 46. a. 5. passus est in omnibus, in quibus pati potuit, & ab omnibus, à quibus pati potuit.

Tertio, per modum sacrificij; Christi enim passio & mors

mors fuit verum, proprium, & verè propitiatorium sacrificium; vt vocatur à Conc. Trid. sess. 22. cap. 2. quòd quidem ex quacunque parte consideretur, infiniti valoris fuit, vt ex antè dictis constat.

Quartò, per modum redemptionis; passio siquidem, & mors Christi fuit quædam solutio, per quam homines à seruitute tum peccati, tum damonis redempti sunt, sicut captiui ac serui pretio redimi solent; vnde princeps Apost. epist. 1. c. 1. *Non corruptilibus*, inquit, *auro vel argento redempti estis de vana vestra conuersatione paterna traditionis: sed pretioso sanguine quasi agni immaculati Christi*: & hinc verè ac propriè Christus Dominus hominum Redemptor dicitur; vt fusiùs explicat S. Bern. epist. 190. ad Innocentium Papam contra Pet. Abailardum, qui hunc titulum Christo Domino propriè competere negabat.

Quintò denique & vltimò per modum efficientiæ, hoc est, quòd passio & mors Christi Domini salutem nostram, ac media omnia ad illam operata est, per modum causæ efficientiæ instrumentalis; cum enim humanitas Christi Domini fuerit instrumentum diuinitatis (vt supra dictum est) ideo ex consequenti omnes actiones & passiones Christi instrumentaliter operatæ sunt ad salutem humanam in virtute diuinitatis, & secundum hoc passio, & mors Christi salutem humanam efficienter causare dicitur.

Rectè autem obseruat S. Doctor Sup. a. 6. act. 3. inter istos quinque modòs hanc esse differentiam, quòd passio Christi Domini, in quantum comparatur ad eius diuinitatem, agit per modum efficientiæ; in quantum verò refertur ad eius voluntatem humanam, agit per modum meriti; secundum verò, quòd consideratur in ipsa carne Christi Domini, agit per modum satisfactionis, redemptionis, & sacrificij.

Quæres 2. an in Christi Domini morte humanitas eius fuerit à diuinitate separata? Resp. humanitatem Christi Domini etiam in eius mortis triduo mansisse inseparabi-

liter diuinitati unitam, ipsamque diuinitatem eius corpori in sepulchro, & animam in inferno coniunctam se-
per extitisse. Ita S. Damasc. lib. 3. de fide cap. 27. S. Ful-
lib. ad Trasimund. cap. 23. & vnanimiter omnes alij
Patres, est que de fide, quæ ex antè dictis constat, proba-
que S. Doctor q. 50. a. 2. ex eo, quod in symb. de Fi-
Dei dicitur, quod fuerit crucifixus, mortuus, & sepultus,
quod eius corpori mortuo tantum conuenit; item quod
descenderit ad inferos, quod solam eius animam spectat,
quæ vera non essent, nisi ratione vnionis hypostaticæ,
quam vtraque pars diuinitati semper coniuncta reman-
sit.

Quæres 3. an corpus Christi Domini post mortem cor-
ruptum fuerit. Respondet S. Doctor q. 51. a. 3. negatiue
quod, vt melius intelligatur, notandum est ex S. Damasc.
lib. 3. de fide cap. 18. duplicem esse corporis humani cor-
ruptionem; vnã, quæ fit per separationem animæ a
illo, & hoc modo tam certum est Christi Domini corpus
fuisse corruptum, quàm ipsum Christum fuisse mortuum:
alia corruptio est illa, quæ fit per resolutionem cor-
poris in vermes, cineres, aut aliquid simile; & hoc modo
constat ex fide Christi Domini corpus non fuisse corruptum
iuxta illud Ps. 15. *Nec dabis sanctum tuum videre corruptionem*,
hunc enim locum S. Petrus Act. 2. & Paulus
cap. 13. de Christi corpore mortuo exponunt; additque
S. Doctor supra non decessisse Christum pati corruptionem
in corpore, ne mors eius potius necessitati quàm volun-
tati ascriberetur.

SECTIO IV.

De Christi Domini descensu ad inferos.

Certum est ex fide, Christum Dominum secundum ani-
mam verè, & propriè descendisse ad inferos, non
verò metaphoricè tantum, vt falsò hunc symboli ar-
ticulum hæretici interpretantur; quorum aliqui dicunt
descen-